

Önéletrajz

1926. október 24-én születtem Bácsborsód községben, paraszti családba. Elemi iskolába kezdetben Madarason, majd harmadiktól Tataházán jártam, utóbbi helyen tanyáról az 5 km-re levő iskolába.

1938-ban kezdtem gimnáziumi tanulmányokat a kalocsai jezsuita gimnáziumban, itt 5 évig tanultam, négyszer voltam osztálymásodik, negyedik osztályban osztályelső.

Hatodiktól a bajai cisztercita III. Béla gimnáziumba jártam, és 1946-ban érettségiztem jeles eredménnyel.

1946. őszétől a Magyar Agrártudományi Egyetem Állatorvostudományi Karán nyertem felvételt, és bár az előírt vizsgákat eredményesen teljesítettem, 1948. nyarán mint „osztályidegent” eltávolítottak, de szerencsére a szeptemberi tanévkezdésre módosították a határozatot, és évvesztés nélkül befejezhettem a tanulmányaimat, és 1951. április 2-án megkaptam a diplomámat.

1951. április 19-én a Zala megyei Reszneken kezdtem az állatorvosi működésemet, kezdetben 5, pár hét múlva 9 községben, eleinte kölcsönkapott kerékpáron, majd 2 hónap múlva már saját kerékpárral is rendelkeztem. 1952. június végén áthelyeztek a szomszédos Zalabaksára, ahol csak 8 községet kellett ellátni, bár népesebbek voltak, mint az előző községek. Amikor a szomszédos idősebb csesztregi kolléga nyári szabadságra ment, akkor 17 községre kellett ügyelni, de már motorkerékpáron. Sok munka adódott, több, mint 2.000 szarvasmarha és 2.500 sertés volt a körzetemben, és számos parazitás, baktériumos, vírusos betegség fordult elő. A lakosság nagyon jól fogadott, máig sajnálom, hogy annak idején eljöttem.

1953-ban megnősültem, a délelőtti polgári esküvőn még nem volt baj, de délutánra már ragadós száj- és körömfájást állapítottak meg egy tanyán, egy hétig nem mehettünk vissza a székhelyemre.

1956. október 1-én jöttem Alcsútdobozra, hivatalosan csak két község tartozott hozzám, de az októberi események miatt az Állami Gazdaság üzemegységeit is el kellett látnom, mindjárt kezdetben Ginzapusztán sertéspestis miatt kellett sokat dolgozni (éjszaka traktor világítása mellett oltottam a sertéseket). Azonkívül naponta 8-10 növendék marhát vágtak a főváros részére, és húsvizsgálatot kellett végezni. Évekig tartó komoly feladatot jelentett az Állami Gazdaság szarvasmarha állományának tbc- és brucellamentesítése is.

1965-67 közötti időben elvégeztem a Gödöllői Agrártudományi Egyetemen a baromfitenyésztési szakmérnöki tanulmányokat.

A legnagyobb gondot és legnehezebb munkát 1968. nyarán a Felcsút községhez tartozó Szunyogpusztán fellépett ragadós száj- és körömfájás jelentette. Az Állami Gazdaság kezelő állatorvosa szabadságon volt, és a betegszálláson levő sertések között jelentkeztek a tünetek. Ráadásul két napon keresztül nagyon erős szélvihar tombolt, és a szél útjába eső falvakban (Alcsútdoboz, Tabajd, Vál) falvanként több, mint 100 udvarban lépett fel a betegség, szinte egyszerre, míg a kiinduló telepen dolgozó, zömmel felcsúti emberek sertésállományában csak 6 udvarban. A szigorú zárlatot a dolgozók megtartották (az egyik ottlakó asszony terhes volt, a zárlat miatt nem mehetett abortuszra, a kislánya megszületett és a mai napig jó egészségnek örvend).

1968. novemberében a Göböljárás pusztán lakók háztáji sertései között is fellépett a ragadós száj- és körömfájás. A mintegy 300 darab különböző korú és nagyságú sertéseket összegyűjtve Ginzapusztán egy nagy juhodályban helyezték el, ott is takarmányozták 5 hétig. Mindegy 20 db újszülött malacon kívül egyéb veszteség nem volt, a krotáliázott állatokat a tulajdonosaik visszakapták.

A száj- és körömfájás elleni oltás szarvasmarháknál általában bevált, kevésbé a sertéseknél.

1972-ben Szunyogpusztán ismét ragadós száj- és körömfájás lépett fel a téli hónapokban, de csak a telep fele területén.

1974-ben a szunyogpusztai sertések között sertéspestis lépett fel és kiirtásra került több ezer sertés a bányavölgypusztai sertésekkel együtt. Utóbbi helyen a sertések helyett baromfitartás kezdődött, közel 60.000 tojótyúkkal, majd pár év után a helyükre háztáji állományokból vásárolt süldők hizlalása kezdődött pár évig.

A sok állat sok munkát adott, a megyei főállatorvos járási állatorvossá akart kinevezni, de nem vállaltam. 1986-ban 60 éves koromban nyugdíjazásomat kértem. Röviden ennyi és ilyen volt az életem.

Alcsútdoboz, 2011. március 21.

Dr. Csőke Ferenc nyugdíjas áo.